

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 196/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Bauer s. r. o., Dénešova 19, Košice, za ktorú koná advokát JUDr. Richard Bauer, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 295/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 295/2013, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 295/2013 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu v Bratislave, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 295/2013 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] finančné zadosťučinenie v sume 4.000,- EUR, ktoré je mu Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 730,73 EUR...“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu, z jej príloh a zo zistení ústavného súdu, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania o ochranu osobnosti vedeného pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 38/2011 proti Centru vedecko-technických informácií Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“), v ktorom sa domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 38/2011-135 z 9. januára 2013 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie. Na krajskom súde bolo od 12. júna 2013 vedené o tomto odvolaní odvolacie konanie, a to pod sp. zn. 2 Co 295/2013. Sťažovateľ 25. marca 2014 doručil predsedovi okresného súdu sťažnosť

na prieťahy vo vedení odvolacieho konania, ktorá bola vybavená prípisom č. Spr 2095/2014 zo 7. apríla 2014 tak, že bola konštatovaná jej dôvodnosť.

Sťažnosť doručenú ústavnému súdu 2. septembra 2014 na porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 295/2013 sťažovateľ odôvodnil tým, že konanie krajského súdu je poznačené neefektívnou činnosťou a nečinnosťou krajského súdu. Ani po vybavení sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v konaní predsedom súdu ako dôvodnej nedošlo k náprave. Odvolacie konanie nebolo ani po roku od jeho začatia skončené.

Ako vyplýva zo zistení ústavného súdu, krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 Co 295/2013-191 z 11. júna 2014 tak, že rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 38/2011-135 z 9. januára 2013 ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal právo na náhradu trov konania vo výške 99,10 €. Rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 38/2011-135 z 9. januára 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 295/2013-191 z 11. júna 2014 nadobudol právoplatnosť 22. augusta 2014.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd bol vo veci sp. zn. 2 Co 295/2013 dlhodobo nečinný.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu sťažovateľom označeného orgánu verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že

táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný právny prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv nepokračovalo (IV. ÚS 300/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota účastníka konania neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, k zbytočným prieťahom v konaní na označenom súde nedochádzalo, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, jej príloh a zistení ústavného súdu, sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu vo veci sp. zn. 2 Co 295/2013 2. septembra 2014, teda v čase, keď už odvolacie konanie vedené pred krajským súdom bolo skončené rozsudkom č. k. 2 Co 295/2013-191 z 11. júna 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť ešte 22. augusta 2014.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľa v tomto prípade nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu sťažovateľom označeného orgánu verejnej moci (krajského súdu) do základných práv sťažovateľa. Je preto vylúčené, aby k namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom krajského súdu v označenom konaní v čase podania sťažnosti ústavnému súdu mohlo dochádzať.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2015